

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: **P., s. r. o., P.**, IČO: X., zastúpený: F. P., s. r. o., G., IČO: X., proti povinnej: **J. P., nar., bytom Š., o vymoženie 282,15 EUR s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Humenné pod sp. zn.: 8Er/115/2004, o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 5. júna 2012, č. k.: 12CoE/16/2012-62, takto

r o z h o d o l :

- I.** Návrh oprávneného na prerušenie dovolacieho konania **z a m i e t a .**
- II.** Dovolanie oprávneného **o d m i e t a .**
- III.** Povinnej sa náhrada trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Súdny exekútor požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na vymoženie 282,15 EUR (8 500,-- Sk) s príslušenstvom v zmysle ust. § 44 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“) na základe notárskej zápisnice spísanej 22. februára 2004 notárom JUDr. O. Ď. pod č. N 721/2004, NZ 15223/2004 (ďalej len „notárska zápisnica“). Okresný súd Humenné uvedenej žiadosti vyhovel a súdneho exekútora poveril vykonaním exekúcie.

Okresný súd Humenné uznesením z 19. decembra 2011, č. k.: 8Er/115/2004-47 exekúciu vyhlásil za neprípustnú a zastavil ju podľa § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku. O trovách exekúcie pôvodného súdneho exekútora JUDr. L. Ž. a súdneho exekútora JUDr. R. K. rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti tohto uznesenia.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že oprávnený s povinnou uzatvoril zmluvu o úvere, ktorá obsahuje aj splnomocnenie, ktorým povinná ako splnomocniť splnomocnila advokáta Mgr. T. K. na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu, t. j., aby v jej mene uznal záväzok vyplývajúci zo zmluvy o úvere tak, aby sa notárska zápisnica stala vykonateľným titulom pre súdny výkon rozhodnutia alebo pre exekúciu na celý jej majetok do výšky vzniknutej pohľadávky a jej príslušenstva. Súd poukázal na rozpor záujmov povinnej a splnomocneného zástupcu Mgr. T. K. Pri uzatváraní zmluvy o úvere povinná nemala možnosť voľby výberu zástupcu, pretože ako zmluva bola použitá predtlač, ktorá obsahovala meno uvedeného splnomocnenca, a už dopredu bola určitá osoba oprávnená, t. j. predurčená, že bude konať za povinnú, spochybnilo to základný predpoklad pri slobodnom rozhodovaní o udelení plnej moci, a to, že splnomocnenec bude jednoznačne hájiť záujem povinnej. Súd poukázal na ust. § 574 ods. 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), ktoré má kogentnú povahu a neprípúšťa, aby sa niekto vzdal práva, ktoré môže vzniknúť až v budúcnosti. Takáto dohoda je neplatná podľa ust. § 39 OZ, t. j., ak v čase uzavretia zmluvy o úvere a o splnomocnení Mgr. T. K. neexistoval dlh a nebola známa ani jeho výška, v tomto čase nemohla povinná realizovať svoje právo a uznať dlh a taktiež nemohla splnomocniť Mgr. T. K. na takéto právo. Na základe uvedených skutočností súd dospel k záveru, že uznanie dlhu, ako aj súhlas s vykonateľnosťou notárskej zápisnice sú právne úkony, ktoré osoba konajúca na základe plnej moci v mene povinnej urobila v rozpore s jej záujmami. Tým svojím účelom odporovali zákonu, a preto sú v zmysle ust. § 39 OZ absolútne neplatné. Súd skonštatoval, že predmetná notárska zápisnica nemôže byť exekučným titulom pre exekúciu, nakoľko nezodpovedá požiadavkám, ktoré sa na notársku zápisnicu ako na titul pre exekúciu kladú, ďalej z dôvodu, že plnomocnenstvo udelené povinnou je v rozpore s ust. § 31 a nasl. OZ, tak i uznanie záväzku, ktoré vzniklo podľa § 323 Obchodného zákonníka spolu s udelením súhlasu s vykonateľnosťou notárskej zápisnice, sú neplatné, a teda napriek tomu, že exekúcia sa začala, daný exekučný titul, t. j. notársku zápisnicu nemožno považovať za spôsobilý exekučný titul, preto súd v danej veci vyhlásil exekúciu za neprípustnú. Exekučný súd je oprávnený v zmysle § 58 ods. 1 Exekučného poriadku exekúciu zastaviť aj bez návrhu, ak ex offo zistí na to dôvody, v danom prípade neexistencie zákonných podmienok pre vedenie exekúcie. Keďže v danom prípade je nesporné, že sú tu dôvody na zastavenie exekúcie – materiálne nevykonateľný exekučný titul, súd v zmysle § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku exekúciu z uvedeného dôvodu aj bez návrhu zastavil.

Na odvolanie oprávneného Krajský súd v Prešove, ako súd odvolací, napadnutým uznesením uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil.

V odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd uviedol, že prejednal vec v medziach, ktorých sa dovolateľ domáhal preskúmania napadnutého uznesenia a zistil, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je potrebné potvrdiť ako vecne správne. Odvolací súd poukázal na to, že podľa § 22 ods. 1 OZ, zástupcom je ten, kto je oprávnený konať za iného v jeho mene. Odvolací súd nemohol konštatovať, že ustanovený splnomocnený zástupca Mgr. T. K. konal v prospech zastúpenej povinnej, ak uzatváral zápisnicu o uznaní záväzku. Tu splnomocnený zástupca nekonal v záujme zastúpenej, ale konal len z dôvodov urýchlenia výkonu exekúcie proti povinnej. Odvolací súd ďalej poukázal, že splnomocnenie sa týkalo podpisu notárskej zápisnice a uznania záväzku a sledovalo čo najrýchlejšie uspokojenie pohľadávky oprávneného vo vzťahu k povinnej. Poverený zástupca Mgr. T. K. nevykonával žiadne úkony smerujúce k obhájeniu práv povinnej, ale skôr sledoval záujmy oprávneného. Podľa odvolacieho súdu, to bola určitým spôsobom nekalá obchodná praktika oprávneného, pokiaľ okrem hlavného záväzku z úverovej zmluvy nedostatočne informovanému dlžníkovi dal podpísať plnú moc pre zástupcu, ktorý nebude konať v záujme dlžníka, ale podpisom splnomocnenia sa splnomocnený zástupca povinnej postará o urýchlený výkon exekúcie proti povinnej. Výber splnomocnenca nebol dobrovoľný, ak už v predtlačí úverovej zmluvy bola uvedená osoba, ktorá bude zastupovať dlžníka. Všetky tieto uvedené dôvody jednoznačne poukazujú na nekalú obchodnú praktiku oprávneného, kde tieto úverové zmluvy obsahujú tzv. neprijateľné podmienky podľa § 53 ods. 1 OZ. V tejto spotrebiteľskej zmluve o poskytnutie úveru sa vytvorila značná nerovnováha v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Preto odvolací súd v zhode so súdom prvého stupňa skonštatoval, že tieto neprijateľné zmluvné podmienky sú potom v spotrebiteľskej zmluve neplatné podľa § 53 ods. 5 OZ. Ak nedošlo k platnému uzavretiu plnomocenstva, potom ani oprávnený nemá titul na vedenie exekúcie proti povinnej, ak plnomocenstvo za povinnú nepodpísala splnomocnená osoba s platnou plnou mocou. Rozhodnutie súdu prvého stupňa je správne, pokiaľ exekúciu zastavil, ak u oprávneného nie je titul na vedenie exekúcie proti povinnej (§ 41 Exekučného poriadku). Odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne, ak okresný súd vyhlásil exekúciu za neprístupnú a exekúciu zastavil.

Oprávnený podal návrh na prerušenie konania postupom podľa ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ a doplnenie právnej argumentácie k podanému odvolaniu, ktorý došiel na súd prvého stupňa 10. septembra 2012, v ktorom navrhol, aby súd konanie podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. prerušil a Súdnemu dvoru Európskej únie na základe článku 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie predložil prejudiciálne otázky, ktoré bližšie v návrhu špecifikoval.

Proti napadnutému uzneseniu odvolacieho súdu podal oprávnený dovolanie, ktoré doplnil podaním zo 16. júla 2013 s označením „Doplnenie dovolania o právnu argumentáciu – porušenie práva EÚ a interpretácie práva EÚ Súdnym dvorom EÚ“. Svoje dovolanie odôvodnil ustanovením § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. a § 237 písm. a/ O. s. p., že súd rozhodol nad rámec zverenej právomoci, pretože súdy oboch stupňov nesprávne interpretovali § 58 ods. 1 Exekučného poriadku a § 45 ods. 1 a 2 zákon č. 244/2002 Z. z.; ustanovením § 237 písm. d/ O. s. p., že v tej istej veci sa už právoplatne rozhodlo, pretože vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku už bola právoplatne posúdená tým, že exekučný súd poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie, ustanovením § 237 písm. f/ O. s. p., že súd mu svojím postupom odňal možnosť konať pred súdom tým, že súdy s oprávneným nekomunikovali o jeho právnych a skutkových návrhoch, nevzali na zreteľ jeho námietky proti prejednaniu veci, konali bez nariadenia pojednávania a dokazovania, neumožnili účastníkom konania viesť kontradiktórne konanie a nerešpektovali jeho právo, aby jeho právna vec bola „vnútroštátnym súdom rozhodovaná na základe správneho a adekvátneho právneho základu, súčasťou ktorého je po vstupe Slovenskej republiky do EÚ aj výklad práva EÚ“, ustanovením § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p., že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, najmä súd nedostatočne zistil skutkový stav, pretože nevykonal náležité dokazovanie, ust. § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p., že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď súdy nesprávne aplikovali a interpretovali § 44 ods. 2, § 58 ods. 1 Exekučného poriadku, § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 23a ods. 2 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa a tiež ustanovenia Smernice Rady 93/13/EHS. Navrhol, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania a navrhol, aby dovolací súd rozhodol o odložení vykonateľnosti napadnutého uznesenia. Taktiež navrhol, aby dovolací súd konanie prerušil podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a Súdnemu dvoru

Európskej únie na základe čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie predložil prejudiciálne otázky, ktoré bližšie v dovolaní špecifikoval.

Povinná sa k dovolaniu oprávneného nevyjadrila.

I. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie proti napadnutému uzneseniu odvolacieho súdu podal včas oprávnený zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 veta druhá O. s. p., skúmal najskôr, či je dôvodný jeho návrh na prerušenie dovolacieho konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

K podobnému návrhu oprávneného na prerušenie dovolacieho konania sa už najvyšší súd vyjadril vo viacerých iných skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých ten istý oprávnený vystupoval v procesnom postavení dovolateľa. Ako príklad najvyšší súd uvádza rozhodnutia sp. zn. 5 Cdo 370/2012 z 15. mája 2013 a sp. zn. 6 Cdo 350/2012 z 15. mája 2013, na ktoré v podrobnostiach poukazuje s tým, že s právnymi závermi v nich vyjadrenými sa stotožňuje aj v preskúmvanej veci, pre účely ktorej najvyšší súd dodáva, že Súdny dvor EÚ má právomoc vydať rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach, ktoré sa týkajú: a) výkladu zmlúv; b) platnosti a výkladu aktov inštitúcií, orgánov alebo úradov alebo agentúr Európskej únie. Pokiaľ ale procesný postup súdov vo veci, v ktorej sa navrhuje prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p., má podklad v aplikácii vnútroštátneho práva, nie je žiadny dôvod pre prerušenie konania.

Vzhľadom na uvedené najvyšší súd návrh na prerušenie konania ako nedôvodný zamietol.

II. V ďalšom dovolací súd bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) skúmal, či oprávneným podané dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.). V prejednávanej veci dovolanie smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O. s. p.

Napadnuté uznesenie ale nevykazuje znaky žiadneho z nich. Vzhľadom na uvedené, prípustnosť dovolania nie je v zmysle § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. proti napadnutému uzneseniu daná.

Prípustnosť podaného dovolania by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy, len ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p. Oprávnený procesné vady konania v zmysle § 237 písm. b/, c/, e/ a g/ O. s. p. netvrdil a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

K obsahovo rovnakým námietkam oprávneného, z ktorých vyvodzuje prípustnosť a opodstatnenosť dovolania podaného v preskúmvanej veci, sa už najvyšší súd vyjadril vo viacerých iných skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých ten istý oprávnený vystupoval v procesnom postavení dovolateľa. Ako príklad uvádza najvyšší súd rozhodnutia sp. zn. 5 Cdo 370/2012 z 15. mája 2013, sp. zn. 6 Cdo 350/2012 z 15. mája 2013, sp. zn. 5 Oboer 47/2013 z 21. októbra 2013 a sp. zn. 5 Oboer 29/2013 z 19. septembra 2013 a konštatuje, že právne závery, ku ktorým dospel v týchto rozhodnutiach, sú plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci.

V uvedených rozhodnutiach najvyšší súd konštatoval, že:

Prípustnosť dovolania z dôvodu nedostatku právomoci súdu (§ 237 písm. a/ O. s. p.) je daná, iba ak súd rozhodol vo veci, o ktorej nemal rozhodnúť; rozhodovanie súdov v exekučných veciach ale vyplýva priamo zo zákona (vid' napríklad § 29, § 38 ods. 3 a § 44 ods. 1 Exekučného poriadku).

Vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, nie je rozhodnutím vo veci samej, a preto nezakladá prekážku právoplatne rozhodnutej veci v zmysle v § 237 písm. d/ O. s. p. (vid' aj rozhodnutie najvyššieho súdu z 1. februára 2012 sp. zn. 5 Cdo 205/2011 a tiež Ústavného súdu Slovenskej republiky z 13. júna 2012 sp. zn. III. ÚS 254/2012).

Exekúciu možno vykonať aj na podklade notárskej zápisnice, ktorá má náležitosti uvedené v § 41 ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku; ak tieto náležitosti nemá, nejde

o vykonateľný exekučný titul. Ak je za exekučný titul označená notárska zápisnica, je exekučný súd povinný skúmať, či na jej podklade možno vykonať exekúciu (porovnaj obdobne R 58/1997). Pokiaľ notárska zápisnica nie je vykonateľný exekučný titul, je exekúcia neprípustná, čo je dôvod na zastavenie exekučného konania (I. ÚS 151/2011 a I. ÚS 155/2011). Najdôležitejšou náležitosťou notárskej zápisnice ako exekučného titulu je súhlas povinnej osoby s vykonateľnosťou notárskej zápisnice. Ak niekto ako zástupca vysloví za povinnú osobu takýto súhlas napriek tomu, že nie je oprávnený za ňu konať, nejde o súhlas povinnej osoby. Zastupovať iného nemôže ten, záujmy ktorého sú v rozpore so záujmami zastúpeného (§ 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka) – o taký prípad ide tiež vtedy, keď určitý nebankový subjekt má vopred vytypovaného „zástupcu“ druhej zmluvnej strany, následné úkony ktorého sledujú nie záujmy ním zastupovanej zmluvnej strany, ale záujmy nebankového subjektu. Dohoda o zastúpení je v tomto prípade neplatná (§ 39 Občianskeho zákonníka), preto je absolútne neplatný aj Mgr. T. K. udelený „súhlas“ s vykonateľnosťou notárskej zápisnice, v dôsledku čoho chýba podstatná náležitosť jej materiálnej vykonateľnosti (§ 41 ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku).

Ak sa exekúcia navrhuje na podklade notárskej zápisnice, ktorá nemá náležitosti vykonateľného exekučného titulu (§ 41 ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku), ide o dôvod, so zreteľom na ktorý treba žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnuť (prípadne, ak táto okolnosť vyjde najavo až po poverení súdneho exekútora, exekučné konanie zastaviť).

Nejde o vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., ak súd oboznamovanie s obsahom listín, ktoré je zamerané na posúdenie, či k návrhu na vykonanie pripojený exekučný titul je formálne aj materiálne vykonateľný, nevykonal na pojednávaní a za prítomnosti oprávneného a povinnej; obdobne – teda aj bez nariadenia pojednávania, vykonania dokazovania a osobnej účasti oprávneného – môže exekučný súd dospieť k tomuto záveru aj pri riešení identickej otázky (vykonateľnosti exekučného titulu) v neskorších štádiách exekučného konania.

Uvedené právne závery dovolací súd zastáva aj v preskúmvanej veci. Odvolací súd v danom prípade postupoval v súlade s ust. § 214 ods. 2 O. s. p. a o odvolaní oprávneného rozhodol bez nariadenia pojednávania. V danej veci nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť

dokazovanie v zmysle § 214 ods. 1 O. s. p. a rovnako nebol splnený ani jeden z ostatných dvoch dôvodov (§ 214 ods. 1 písm. b) a c) O. s. p.), pre ktoré predseda senátu odvolacieho súdu musí vždy nariadiť pojednávanie. Z uvedeného vyplýva, že nariadenie pojednávania bolo na úvahe odvolacieho súdu. Rovnako dovolací súd nevzhladol dôvody, pre ktoré by bolo potrebné nariadiť pojednávanie, či už pred súdom prvého stupňa alebo pred odvolacím súdom.

V tejto súvislosti dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že v štádiu, pri ktorom súd skúma, či žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrh na vykonanie exekúcie alebo exekučný titul nie sú v rozpore so zákonom (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku), sa vychádza z tvrdení oprávneného uvedených v návrhu na vykonanie exekúcie a z exekučného titulu. V tomto štádiu súd nevykonáva dokazovanie (§ 122 až § 124 O. s. p.), postačujúce je, ak sú rozhodujúce skutočnosti dostatočne osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu, vrátane do neho založených listín. Vzhľadom na to oboznamovanie sa obsahom listín za účelom posúdenia predpokladov na zastavenie exekúcie nemusí vykonávať na pojednávaní za prítomnosti oprávneného a povinnej.

Na podporu uvedených záverov dovolací súd uvádza, že Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. II. ÚS 160/2013 považoval vyššie uvedenú argumentáciu za primeranú odpoveď k námietke oprávneného, že preskúmanie a vyhodnotenie obsahu listín (dokazovanie) v exekučnom konaní bolo vykonané bez jeho účasti, napriek tomu, že v konaní malo byť nariadené pojednávanie a že mu bolo odopreté právo vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom. Ústavný súd porovnal na účely overenia slovenského prekladu rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-137/08 viaceré jeho jazykové verzie a dospel k výkladu, že všetky zhodne potvrdzujú záväzok súdu ex offio nariadiť „vyšetrovanie“ (a nie „dokazovanie“) za účelom zistenia, či súdna doložka tvorí súčasť spotrebiteľskej zmluvy podliehajúcej smernici Rady 93/13 EHS. V zmysle uvedeného výkladu ústavný súd konštatoval, že vnútroštátny súd je povinný „vyšetrovaním“ ex offio zisťovať skutkový stav na účely efektívnej ochrany spotrebiteľa podľa úniového práva a takýmto postupom nedochádza k porušeniu práv oprávneného na verejné prejednanie veci a vyjadrenie sa k vykonávaným dôkazom.

Dovolací súd sa stotožnil s názorom, že v danom prípade notárska zápisnica – z dôvodov vysvetlených už súdmi nižších stupňov – nie je vykonateľný exekučný titul.

Rovnako nie je dôvodná námietka oprávneného, týkajúca sa nedostatočného odôvodnenia písomného vyhotovenia rozhodnutí súdov oboch stupňov. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody rozhodnutia. Rovnako odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil (aj s poukazom na obsah a dôvodnosť odvolania oprávneného). Ich rozhodnutia nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súdy sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlili od znenia príslušných ustanovení a nepopreli ich účel a význam.

V súvislosti s námietkou oprávneného, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, treba uviesť, že táto vada je relevantným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), avšak (na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p.) nezakladá (súčasne) aj prípustnosť dovolania. To isté platí aj o námietke oprávneného, ktorou namieta nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 O. s. p. a iné vady konania v zmysle § 237 O. s. p. neboli dovolacím súdom zistené.

Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie oprávneného odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O. s. p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je tento opravný prostriedok prípustný.

III. Právo na náhradu trov dovolacieho konania vzniklo úspešnej povinnej v zmysle zmysle § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p., t. j. podľa úspechu účastníkov v dovolacom konaní. Najvyšší súd Slovenskej republiky však žiadne trovy dovolacieho konania povinnej nepriznal z dôvodu, že nepodala návrh na ich priznanie.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 16. decembra 2014

JUDr. Anna Marková, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová